

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

w sprawie **D. W.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 marca 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 16 kwietnia 2025 r., sygn. akt V Ka 692/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 7 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 1125/23,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 13 października 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego D. W. (data pisma: 1 lipca 2025 r.), który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w całości na korzyść strony, którą reprezentuje, podnosząc w *petitum* kasacji: w pkt II.1 i II.2 rażące naruszenie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k.; w pkt II.3 rażące naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 i 3

k.p.k.; w pkt II.4 rażące naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.; w pkt II.5 rażące naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 202 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k.; w pkt II.6 rażące naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Natomiast w pkt III *petitum* kasacji obrońca zawarł wnioski o „wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu, V Wydział Karny Odwoławczy z dnia 16 kwietnia 2025 r., sygn. akt V Ka 692/24 oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 7 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 1125/23 ze względu na to, że podniesione zarzuty winny doprowadzić do uwzględnienia kasacji, przynajmniej istnieje wysokie prawdopodobieństwo takiego rozstrzygnięcia, a wykonanie kary na tym etapie mogło by doprowadzić do niepowetowanej szkody, bowiem Skazany, uprzednio niekarany i borykający się z poczuciem niesprawiedliwości wyroku, kontynuuje obecnie leczenie z uwagi na zdiagnozowaną depresję”. W uzasadnieniu wniosku obrońca uszczegółowił, że skazany od dłuższego czasu zmagają się z poważnymi zaburzeniami psychicznymi, w tym zaburzeniami depresyjno-lękowymi, które w ostatnich miesiącach uległy pogłębieniu, co skutkowało objęciem go intensywną terapią farmakologiczną oraz psychologiczną. Zdaniem obrońcy, wykonanie kary w takim stanie zdrowotnym mogłoby nie tylko doprowadzić do pogłębienia stanu chorobowego, lecz także skutkować realnym zagrożeniem dla życia i zdrowia skazanego, np. „poprzez wystąpienie objawów o charakterze samobójczym”. Przywołując te okoliczności obrońca stwierdził, że w odniesieniu do D. W. zachodzą „ważne powody przemawiające za koniecznością wstrzymania wykonania kary, aby nie doprowadzić do nieodwracalnych skutków zdrowotnych i społecznych”.

W nawiązaniu do złożonego wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia, obrońca w piśmie z dnia 24 września 2025 r. (k. 538-540, t. 3) – w celu wykazania stanu zdrowia D. W. i zaistnienia przeciwwskazań do odbywania przez niego kary pozbawienia wolności – zawarł wnioski o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z: 1) opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej na potrzeby postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Skarżysku-Kamiennie (sygn. akt II K 744/23); 2) zaświadczenia lekarskiego z dnia 16 września 2025 r. wystawionego przez lekarza psychiatrę D. O.; 3) skierowania do szpitala psychiatrycznego z dnia 16 września 2025 r.; 4) zaświadczenia psychologicznego z

dnia 12 września 2025 r. wystawionego przez psycholog M. Ł.; 5) wyciągu porady telemedycznej z dnia 5 września 2025 r.; 6) opinii lekarsko-psychologicznej z dnia 1 września 2025 r.; 7) informacji o wizytach skazanego u specjalisty psychiatry R. P. w latach 2022-2023.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wskazany w art. 532 § 1 k.p.k. mechanizm wstrzymania wykonania orzeczenia, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, ma charakter ekstraordynaryjny. Stanowi on odstępstwo od ogólnej reguły – wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w. – według której wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu. Zastosowanie tej instytucji może wchodzić w rachubę jedynie w razie kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek, tj. wystąpienia oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym oraz wykazania przez wnioskującego, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie SN z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi więc dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób obecnie stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania trybu przewidzianego w art. 532 § 1 k.p.k., bowiem wstępna analiza podstaw oraz motywacji nadzwyczajnego środka zaskarżenia – dokonana w niezbędnym zakresie dla rozpoznania przedmiotowego wniosku – nie pozwala na uznanie ewidentnej, niejako „*rzucającej się w oczy*” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Radomiu. Skarżący nie podnosi uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., a wyłącznie zarzuty innego rażącego naruszenia prawa, które nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie – bez analizy akt sprawy – przesądzać o ich zasadności. Podkreślić jednak należy, że dokonana na tym etapie analiza wniesionej kasacji, nie determinuje kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Najwyższy.

Natomiast eksponowany przez obrońcę stan zdrowia D. W. – wykazany dołączoną do akt dokumentacją medyczną – sam w sobie nie może stanowić podstawy do uwzględnienia przedmiotowego wniosku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zwraca się uwagę, że okoliczności odnoszące się m.in. do sytuacji osobistej strony (np. stanu jej zdrowia), nie uzasadniają zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. Mogą natomiast stanowić podstawę do skorzystania przez skazanego z instytucji prawa karnego wykonawczego jak odroczenie wykonania kary czy przerwa w jej wykonaniu (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23; postanowienie SN z dnia 23 listopada 2023 r., V KK 501/23; postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20).

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że wniosek o wyłączenie sędziego referenta, jaki został złożony w niniejszej sprawie, dotyczy w istocie rozpoznania wniesionej kasacji, nie zaś kwestii incydentalnych, do których należy ocena zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2022 r., IV KK 460/19, postanowienie SN z dnia 7 maja 2025 r., V KK 84/25; postanowienie SN z dnia 7 maja 2025 r., IV KK 16/25). Zgodnie zaś z art. 42 § 3 zd. 3 k.p.k., w przypadku wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy, czynności procesowe dokonane z jego udziałem po złożeniu wniosku staną się bezskuteczne.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]